

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **J. P.**, bytem x, proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2013, č. j. MPSV-UM/26303/13/4S-SČK, o příspěvek na péči,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 9. 12. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „orgán prvního stupně“), ze dne 25. 1. 2013, č. j. MPSV-UP/838093/13/AIS-SSL, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči.

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný nesprávně tvrdí (na základě posudku posudkového lékaře), že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na péči v kategorii „orientace“ a „komunikace“. K meritu věci uvádí, že při trvalém postižení epilepsií není schopen při opakovaných záchvatech uvedené potřeby zvládat. Dále uvádí, že posudkový lékař nezohlednil závěry sociálního šetření a nevyžádal si celou zdravotnickou dokumentaci. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení. K posudku posudkové komise MPSV, který se stal podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, pak uvedl, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr a bylo přihlédnuto ke všem lékařským nálezům i k sociálnímu šetření. Posudek tak splňuje požadavky na úplnost, přesvědčivost a celistvost a mohl být rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí o návrhu žalobce. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 17. 12. 2012 bylo z moci úřední zahájeno řízení o příspěvku na péči, jelikož vypršela platnost předchozího posouzení zdravotního stavu žalobce. Téhož dne proběhlo u žalobce sociální šetření, při kterém bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce je „orientovaný osobou, místem, časem, komunikuje, jeho odpovědi jsou hodnotné“. Dále bylo uvedeno, že má záchvaty epilepsie cca 1x za 3 měsíce. K žádosti orgánu prvního stupně byl vypracován lékařský posudek, který vycházel ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře, dále z nálezů odborných lékařů (z fakultní nemocnice Hradec Králové a z neurologického vyšetření MUDr. W.) a z provedeného sociálního šetření. Dne 28. 5. 2013 vydal orgán prvního stupně rozhodnutí (č. j. MPSV-UP/838093/13/AIS-SSL), kterým rozhodl o snížení příspěvku na péči. V odůvodnění konstatoval, že žalobce nezvládá 7 z 10 základních potřeb ve smyslu Přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. [konkrétně potřeby podle písm. a), e), f), g), h), i) a j)] a nepatří tak již nadále do skupiny IV. podle § 8 odst. 2 písm. d) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, ale do skupiny III. podle § 8 odst. 2 písm. c) téhož zákona.

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce dne 11. 6. 2013 odvolání, ve kterém argumentoval, že s ohledem na své onemocnění není schopen zvládat ani potřeby „stravování“ a „komunikace“. Vzhledem k tomu, že orgán prvního stupně odvolání nevyhověl, postoupil věc žalovanému, který dne 22. 7. 2013 přerušil řízení za účelem vypracování lékařského posudku. Dne 3. 9. 2013 vydala posudková komise MPSV posudek, ve kterém uznala jako nezvládanou rovněž potřebu „stravování“. Potřebu „komunikace“ označila za zvládnutou, jelikož zhoršení možnosti komunikace v průběhu epileptických záchvatů (s četností cca 1x za 8-12 týdnů) je zhoršením pouze akutním a přechodným, přičemž po odeznění záchvatu dochází k plnému návratu k předchozímu stavu. Proti závěru posudkové komise uplatnil žalobce námitky. Dne 25. 9. 2013 přerušil žalovaný řízení za účelem vypracování nového posudku. Dne 29. 10. 2013 vydala posudková komise MPSV posudek, ve kterém potvrdila závěry předchozího posudku. K námitce žalobce uvedla, že žalobce sám udává frekvenci záchvatů cca 1x za 8-12 týdnů s dezorientovaností a neschopností komunikace cca 2-5 hodin a dodala, že pro zařazení potřeby komunikace mezi nezvládané by bylo nutno prokázat, že žalobce potřebuje při komunikaci každodenní pomoc. Dne 6. 11. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém dospěl k závěru, že žalobce nezvládá 8 z 10 základních potřeb a nepatří tak již nadále do skupiny IV. podle § 8 odst. 2 písm. d) zákona o sociálních službách, ale do skupiny III. podle § 8 odst. 2 písm. c) téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný převzal závěry posudkové komise MPSV.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového

a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

K argumentaci žalobce, která směřuje k tomu, že žalovaný nesprávně posoudil jeho schopnosti orientace a komunikace, soud úvodem poznamenává, že není jeho úkolem přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise – ostatně k tomu nemá ani potřebnou kvalifikaci. To však neznamená, že tyto závěry bez dalšího převezme. Aby bylo žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno právě na základě stanoviska posudkové komise) přezkoumatelné, je nezbytné, aby byl posudek objektivní, vypovídající a reagující přesvědčivě na námitky uvedené v odvolání. Uvedené nároky posudek posudkové komise MPSV v projednávaném případě podle názoru soudu splňuje.

Pokud jde o zhodnocení zvládání potřeby komunikace, pak soud konstatuje, že oba posudky posudkové komise se námitkami žalobce řádně zabývaly a přesvědčivě se s nimi vypořádaly, když uvedly, že omezení schopnosti komunikovat v průběhu epileptických záchvatů, nelze s ohledem na jeho délku a na četnost záchvatů označit za nezvládání potřeby komunikace. Žalobce v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by uvedený závěr zpochybnil. Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyl zohledněn výsledek sociálního šetření a upozorňuje, že výše citovaná zjištění ze sociálního šetření zcela korespondují s posudkovými zhodnoceními posudkové komise MPSV a druhý posudek na citovaná zjištění ze sociálního šetření dokonce přímo odkazuje. Argumentuje-li žalobce nezvládáním potřeby orientace, pak soud konstatuje, že žalobce tuto námitku v odvolacím řízení vůbec nevznesl a závěry lékařských posudků o jeho zvládání uvedené potřeby nijak nerozporoval. Z toho důvodu se žalovaný (stejně jako posudková komise MPSV) touto otázkou v napadeném rozhodnutí podrobněji nezabýval a soud jeho postup aprobuje, jelikož nelze v žádném případě pokládat za pochybení, že se žalovaný nezabýval tvrzeními, o kterých nevěděl, protože je žalobce v průběhu řízení vůbec neuvedl. K věci samé pak soud dodává, že na zhodnocení potřeby orientace lze zcela vztáhnout závěry žalovaného a posudkové komise MPSV k potřebě komunikace (tj. zda žalobce potřebuje či nepotřebuje každodenní pomoc).

Důvodná není ani námitka, že si posudkový lékař nevyžádal kompletní zdravotnickou dokumentaci žalobce od jeho praktického lékaře. V posudku ze dne 1. 1. 2013 je uvedeno, že podkladem pro jeho zpracování byla zdravotnická dokumentace ošetřujícího lékaře. Žalobce své tvrzení o její nekompletnosti v žalobě nikterak nerozvedl, ostatně tuto námitku neuplatnil v průběhu správního řízení. Soud tak uzavírá, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, kterými by lékařské posudky a na nich postavené závěry rozhodnutí zpochybnil.

Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. března 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová